

Kanada: cesta od nejsvobodnější země ... k útočišti nacismu

 pokec24.cz/blog/kanada-cesta-od-nejsvobodnejši-zeme-k-utocisti-nacismu

4. 10. 2023

blog

Historické oříšky (Исторические напёрстки)

Poznámka překladatele: Skandál v Kanadě s potleskem pro nacistu v parlamentu není žádná náhoda a ani „jen úlet“. Je však třeba znát mnohé souvislosti, které se ale mnohým zdají být nepodstatnými, ale ve skutečnosti tyhle nepodstatné „detaily“ ve své nekonečné řadě určují vše. Často to máme na očích, ale pro les nevidíme stromy a pak nechápeme, že vlastně vidíme ten les ... možná také lépe pochopíte to, jak a co se ve skutečnosti dělo když v Kanadě vyhlásili „odboj proti kovidu“. Pamatujete si to ještě? Peter 008

Jak jsem slíbil, pokusím se ve své rubrice “víkendové čtení” vysvětlit, co se před týdnem odehrálo v kanadském parlamentu, když poslanci “nejsvobodnější, nejmultikulturnější a nejliberálnější demokracie na světě” nadšeně tleskali téměř sto let starému SS Hunkovi. A po tváři

nikoho z nich neproběhl ani stín pochybnosti. Naši novináři, politici, názoroví vůdci a dobří ruští lidé uvedli akcenty na pravou míru: Kanada se po Druhé světové válce stala útočištěm pro desítky (ne-li stovky) tisíc nacistů, kolaborantů, pomocníků, válečných zločinců atd. uprchlých z oprátky a vězení. Ale ... je to ještě mnohem složitější.

Nový národ

Vycházejme tedy z historických poznatků, Kanadčané si hned po získání určitého národního uvědomění (po válce o “nezávislost” s Američany v roce 1812) začali uvědomovat, že není možné vytvořit jeden národ. To je sociologický fakt, ideologická danost a politická realita. V oněch vousatých dobách ještě neexistoval pojem “multikulturalismus”, ale dominium britské koruny muselo projít poměrně bolestivou cestou “sešívání” náboženských tradic a kulturních vlivů asi dvou set etnických skupin.

Tento proces nebyl snadný, protože Kanada byla osidlována ve vlnách, přičemž první byli Francouzi v době krále Slunce Ludvíka XIV. a pak už přicházel kdokoli další. V roce 1980 provádí Země javorového sirupu a ledního hokeje sčítání lidu a výsledky jsou ohromující: 45 % obyvatel nemá ani britský, ani francouzský původ, ačkoli politici a stát věřili, že jich nebude více než 15 %. Právě od tohoto roku se Kanada zmítá v legislativním liberalismu a toleranci a země se stává územím globálního sociálního experimentu. Pod názvem “identifikace a ochrana viditelných menšin”.

Začněme od základu, od dlouhé vlády Ludvíka XIV. Právě on začal systematicky rozvíjet zapadlou kolonii zvanou Nová Francie a vyslal za oceán asi dvě stovky šlechticů, malých a bezzemků, z Bretaně a Normandie, aby zde zavedli feudální řád. Některým z novopečených

pánů byli “přiděleni” závislí rolničtí nájemci, kteří se již nacházeli v přístavech. Život v kolonii se zdál být svobodný a snadný, s dostatkem půdy, čisté vody, rozsáhlými lesy a loveckými revíry.

Francouzské koloniální úřady (po zkušenostech s porodními bolestmi Angličanů s osadníky, budoucími Yankees) okamžitě zavedly přísné pořádky: kolonistům bylo přísně zakázáno “obtěžovat domorodce” (původní obyvatelstvo), potloukat se po kraji a hledat lepší pozemky, žít bylo nařízeno v blízkosti panského majetku. Velikost osady a její uspořádání byly přísně regulovány. Proto museli budoucí Kanadčané ... tvrdě dřít, aby vyčistili svých 30 hektarů půdy od lesů a balvanů, aniž by se ohlíželi na pro zemědělství vhodnější indiánské pozemky.

Druhým mocným faktorem snahy o disciplínu byl zákon o “vojenské službě”, Paříž se nechystala poslat do Nové Francie pravidelné vojsko ve velkém počtu, ale přítomnost Britů napovídala, že “rudí

d'áblové" (barva uniforem armády Jeho Veličenstva) nezklamou a při první příležitosti se zmocní země na sever od Velkých jezer. Všichni seňorové a nájemci ve věku od 16 do 60 let narukovali jednou ročně k vojenské službě, a pak – pravda zaobírali se ... stavbou silnic, kostelů, pevností, vyklízením korunní půdy pro pastvu a senoseč. To vše ve jménu úspory státní pokladny.

Život rolníků byl prostý a tvrdý, a protože bylo přísně zakázáno potulovat se po Nové Francii bez povolení – začaly se vytvářet velmi uzavřené komunity "přísných kolonistů" s nejvyššími prvky soudržnosti a sebeorganizace. Seňorové zde nebyli krutí, neobtěžovali robotou a skromné daně se často braly "v naturáliích".

Díky nekonečnému bohatství kanadské půdy na zvěř a ryby se životní úroveň a prosperita obyčejných kolonistů stala mnohem vyšší než u rolníků v metropoli 18. století. Tak se začala formovat jedinečná frankoquebecká společnost, jakási uzavřená společnost, nepřátelská vůči novým osadníkům z Evropy. Byla feudální, s vlastní "pracovní" aristokracií, neboť seňorové Nové Francie se jen stěží odlišovali od bohatého traperu nebo průměrného obchodníka s domorodci.

Ale Paříž a další francouzská města však měla problémy s městskou chudinou, čas od času posílala do kolonie chudou sebranku mužů bez "nevěst a manželek", ženy odmítaly odplout přes oceán. Vláda se snažila plnit královninu vůli ... poslala do Quebecu pět set mladých prostitutek a stejný počet odchovankyň sirotčích útulků (tzv. "královských dcer"). "Zboží" se samozřejmě rychle vyprodalo, ale procento svobodných mužů zůstalo obludné. A "královské dcery" téměř všechny brzy vymřely, protože život na kanadském venkově byl drsný, stejně jako podnebí.

A tu najednou ... pro americké kolonie neslýchané: úřady (s tichým souhlasem církve) začaly všemožně podporovat smíšená manželství s indiány, páni pořádali v blízkosti obchodních stanic jarmarky, "lidové slavnosti", upláceli náčelníky spřátelených kmenů s žádostí o

“prodej” mladých indiánek, které byly chovány jako panny. Proces probíhá čile, zejména po formalizaci náboženského aspektu sňatku: katoličtí kněží oddávali mladé lidi metodou jak na běžícím pásu, jedinému kolonistovi stačilo učinit veřejně (před kmenem) ústní prohlášení o obrácení své vyvolené na křesťanskou víru. A to bylo vše.

Ženy přitom nekřtily, čímž se vytvořilo prostředí náboženské tolerance mezi domorodým a nedomorodým obyvatelstvem, což bylo na tehdejší dobu neobvyklé. A výsledky smíšených manželství přinesly ještě jeden neobvyklý výsledek: zdravé podmínky existence pracovitého a zákony dodržujícího obyvatelstva vyřešily problém reprodukce frankoquebecké komunity, do roku 1763 se počet obyvatel Nové Francie zvýšil (ve srovnání s rokem 1663) 25krát jen díky přirozenému přírůstku. Děti ze smíšených manželství se ukázaly být zdravé, vysoké, odolné a evropští vědci a cestovatelé si této skutečnosti začali všímat.

Ponechme stranou vyprávění o období obsazení Nové Francie Brity, tato událost nezpůsobila žádné velké excesy. Britové s údivem

hleděli na poddané nové britské provincie Quebec, žasli nad jejich klidem, disciplínou, pracovitostí a celkovou spořádaností života. Nové úřady do života komunit nezasahovaly, neboť korunu čekaly neklidné časy: v roce 1775 vyslalo vzbouřených třináct atlantických kolonií dvě armády, aby vtrhly do “čtrnácté kolonie”. Britský guvernér Kanady jen o vlásek unikl zajetí při obléhání Montrealu a sotva ubránil Quebec. Bylo jasné, že Koruna nemůže udržet nové korunní země bez místních obyvatel. A bylo nutné s místními obyvateli se domlouvat ...

Nejprve je přesvědčit, aby přijali (po vyhlášení nezávislosti USA) více než 50 tisíc “loajalistů-kolonistů”, kteří zůstali věrní britské koruně. Po složitých jednáních s představiteli francouzsko-quebecké komunity a vůdci indiánských kmenů – anglicky mluvící uprchlíci byli usazeni v severní britské kolonii Nové Skotsko, asi 10 tisíc jich přijal Quebec. Tak se začala formovat druhá kanadská komunita, Anglická Kanada. Neklidná, křiklavá, s velkými nároky na politickou nadvládu. Přinášející do pastorálních obrazů někdejší tolerantní existence spalující nenávist ke Spojeným státům, katolíkům a ... Francouzům.

Indiáni a válka roku 1812

Kanadu však před Občanskou válkou (na počátku 19. století velmi reálnou) zachránili Američané, kteří v roce 1812 hodlali znovu bojovat se “zálesáky” ze severu Velkých jezer. Opět nechám mimo průběh oné pro Amíky potupné expanze, důležitá je zde jiná věc: budoucí Kanada ... byla bráněna a zachráněna původními obyvateli Ameriky, indiánskými kmeny. Brzy poznali zvyky “mladého amerického národa” loupežníků, násilníků a pokrytců. Kmeny, které prchaly směrem k Velkým jezerům, svým soukmenovcům řekly mnoho užitečného a vůdcem odboje se stal legendární Velký válečník Tecumseh, který v krátké době vytvořil na hranici Velkých jezer bojeschopnou a velmi bojovnou koalici kmenů.

Tento vůdce národa Shawnee měl obrovskou zášť vůči Yankeeům, američtí vojáci mu při pohraničních potyčkách v údolí Ohia zabili otce a osadníci celou rodinu pronásledovali, staršího bratra budoucího Velkého bojovníka umučili k smrti, jeho sestry znásilnili a oběsili jako zločince. Během první “americko-indiánské války” pomáhá Tecumseh porazit vojska generála St. Claira v bitvě na řece Wabash v roce 1791, ale poté, co je poražen Američany a Svazem západních kmenů u Fallen Timbers (Bitva padlých stromů), ztrácí rozsáhlá území mezi Ohiem a Michiganem. Náčelník kmene Shawnee jako jediný nepodepsal v roce 1795 Greenvillskou smlouvu a odešel se zbytky svých bojovníků do Indiany.

jsou ohromeni velkým štěstím.

Tam hojně komunikuje s místními indiány, kteří vyprávějí úžasné příběhy o “bílých mužích”, kteří dokázali žít v míru s původními obyvateli Severní Ameriky v údolí Velkých jezer a Mississippi. Velký bojovník se konkrétně dostává do Kanady, když předtím předběžně vytvořil Koalici kmenů a národů od Mexického zálivu – až po Peorii a Ottawu. Nabízí své služby Britům, kteří

Dne 16. srpna 1812 se Tecumseh a jeho indiánská armáda připojují k britským silám při obléhání pevnosti Fort Detroit. Toto spíše více morální (ale ohlušující) vítězství zhroutilo kontrolu Yankeeů nad územím kolem Velkých jezer a posunulo hranici na východ. Ano, Tecumseh o rok později zemřel, ale udělal dojem na snobského anglického generála Isaaca Brocka, který řekl: “Nikdy jsem nepotkal moudřejšího a statečnějšího válečníka.”

A guvernér Indiany William Henry Harrison, který se s Velkým bojovníkem setkal při jednáních o vymezení indiánských pozemků s osadníky ... napsal britskému parlamentu nemyslitelné:

“V naší kolonii jsme se setkali s jedním z těch výjimečných géniů, kteří se čas od času objeví, aby převrátili a narušili zavedený řád věcí.”

Bylo to málem poprvé, kdy Britové neporušili své slovo “žít ve věčném míru” s domorodci, protože si uvědomovali, že bez Tecumsehových indiánů by nebyli schopni porazit Yankees. Začít utlačovat domorodce? Bohužel, proti tomu se ostře postavila francouzsko-quebecká lobby v kolonii, dokonce i anglicky mluvící kolonisté se začali chovat ke svým spojencům s velkým respektem.

Po roce 1814 zažila Kanada nebývalý vzestup jakési zvláštní národní hrdosti, těch několik málo osadníků s indiány si uvědomilo, že porazili mocného a dravého souseda. V ulicích měst se hrdě promenádují indiáni s bojovými vyznamenáními (většinou vymyšlenými místními provinčními úřady), spolu s nimi ... i bývalí černoští otroci.

Jde o to, že Britové během četných vyloďovacích operací této války roku 1812 černochoy osvobodili a poslali je do Kanady, čímž jim poskytli úplnou svobodu. A aby získali půdu, vyzvali je, aby vstoupili do místní domobrany. Na výzvu odpovědělo ne méně než deset tisíc černochoů, bojů se neúčastnili (i když několik z nich bylo také

vyznamenáno i britskými řády), ale dobře vycházeli s indiány a po válce nebyli demonstrativně vydáni americkým úřadům. Na základě toho, že získali místní občanství.

Do vítězné kolonie ... proudily nové vlny přistěhovalců z britských ostrovů, v letech 1815-1850 do Kanady přijelo 800 000 přistěhovalců. Na žádost královny Viktorie, která nastoupila na trůn v roce 1837, bylo navrženo sjednocení Horní a Dolní Kanady a zavedení jednoho parlamentu. Měl řešit sociální a kulturní napětí v kolonii, která se nedokázala vyrovnat s přílivem statisíců lidí. Tato otázka se v ostrovním parlamentu zadrhla, ale po americké občanské válce a pokusu "irských extremistů" zaútočit na hranice Kanady v roce 1866 ... v celé kolonii vzplál sjednocující duch odporu.

Dobrovolníci desítek etnických skupin a národů zapomněli na své vlastní spory a začaly požadovat, aby koruna zavedla stanné právo a téměř vyhlásila válku státům. Katolíci a protestanti, Němci a Slované, Angličané a Francouzi, Skotové a Švédové, Indiáni a černoši stáli v jednom šiku. Dívali se na sebe s pýchou a někdy i s údivem. Tak se projevil zrod "nového národa", který umlčel i ty

nejzatvrzelejší londýnské snoby. A když Británie v roce 1871 podepsala se Státy Washingtonskou smlouvu ... seděl mezi pěti zástupci Commonwealthu i šéf vlády Dominionu John MacDonald. A tak byla Kanada na Ostrovech uznána ve svém novém postavení.

Liberálně-nacistická

Existovaly v té době rasové a nacionalistické problémy? To si pište, že byly, od poloviny 19. století se do Kanadou přihnalo několik spontánních a nesourodých migračních vln spojených s výstavbou železnic. Místní obyvatelé měli velké potíže přizpůsobit se nejprve Číňanům (potyčky byly někdy krvavé), poté začaly kulturní války proti Italům a o něco později proti Irům.

Asimilace “politických Ukrajinců” v letech 1914-1916 (lidé z Haliče/Rusínska, kteří unikli mobilizaci do rakousko-uherské armády), Poláků a dalších Východoevropanů neprobíhala vůbec dobře. Usazovali se v enklávách, bezprecedentně uzavřených i pro Kanadu, a vybíjeli si zlost z první světové války na Němcích, Rakušanech, Češích a původním indiánském obyvatelstvu, které se do té doby dělilo na “řádné” (asimilované/smíšené) a ty, žijící v rezervacích.

Ponechme stranou ohavné eugenické experimenty na státní úrovni z konce 20. let 20. století zvané “kanadská nucená sterilizace”, které postihly tisíce neanglosaských žen z nižších společenských vrstev. Ponechme stranou “asijskou genocidu” ve 30. letech 20. století a koncentrační tábory pro Japonce a Němce s kanadskými pasy za druhé světové války. A přijetí desítek tisíc nacistů z celého světa po roce 1945. Ačkoli, ne ... u toho se ještě chvíli zdržíme.

Ve třicátých letech minulého století se v Kanadě přece jen něco zvrtilo. Když se dvě mocné síly, britská a americká, střetly o vliv na politické scéně. Spjovala je však jedna věc: téměř živočišná

nenávist k Sovětskému svazu a všem levicovým silám v politice či odborovém hnutí. Takovou ideologickou policejní brutalitu neznala Mussoliniho Itálie, Francovo Španělsko ani Hitlerovo Německo, a to do té míry, že kanadské úřady tlačily na “levičáky” a čistily společensko-politické pole od jakéhokoli komunistického vlivu. A když byly nacistické a fašistické režimy v Evropě konečně poraženy ... jejich nejhrošivějším spojencem byla Liberální strana Kanady (mimořodem i dnes u moci).

Liberální premiér William Mackenzie King, který zastával post předsedy vlády téměř třicet let (1921-1948), se vyznačoval osobní korespondencí a vřelým přátelstvím se samotným Hitlerem i téměř všemi bonzy Třetí říše; navíc otevřeně kritizoval svého britského kolegu, premiéra Nevilla Chamberlaina, za jeho přílišný konzervatismus a podezíravost vůči německému führerovi, který se dostal k moci. Trval na dalším “uklidňování Hitlera”, sňatí z Berlína “okovů Versailles”. Mimořodem, v této otázce ho vřele podporovaly kanadské konzervativní strany, dokonce i francouzsko-quebecká komunita (ovlivněná katolíky) tleskala Mussolinimu a Francovým fašistům, Hitlerovým nacistům.

William Mackenzie King

Liberální strana Kanady se opírala o takzvané “menšiny”, kterých bylo v zemi javorového listu ve dvacátých letech minulého století jich bylo přes sto padesát. Liberálové zavedli praxi “multikulturalismu” a zaručili všem nefrancouzským a neanglickým Kanadčanům stejná práva s “titulárními komunitami”. Jediným problémem bylo, že tomu bránily politické názory mnoha etnických skupin, uprchlíků z Haliče, pobaltských států, Polska, Finska, Turecka a několika východoevropských zemí, kteří přišli během první světové války (a bezprostředně po ní). Nebyli všeobecně rusofobní a byli spíše příznivě nakloněni revoluci v Rusku.

Od počátku dvacátých let, kdy odezněla pandemie „španělské chřipky“, prošel kanadský pracovní trh obrovskými změnami. Takzvaný “proletariát” se prudce diverzifikoval a získal rysy pestrého

koberce desítek národů a etnik, z nichž většina se do země nedostala příliš dávno. Vypukly vlny stávek a stávkových akcí, které podporovala Komunistická strana Kanady. K jejich potlačení byly po “mírové misi” Dohody na Dálném východě a ruském severu proti mladé zemi Sovětů nasazeny vojenské jednotky. Zároveň vládnoucí liberální politici prostřednictvím médií podněcovali nenávist vůči “levičákům a komunistům” uvnitř každé diaspory.

Hádejte, kdo zůstal v čele těchto izolovaných komunit po konečném vítězství nad rudým morem? Správná odpověď zní, že to byli zarytí nacionalisté nebo ti, kteří sdíleli názory fašismu. Byli úhledně sdruženi do zastřešujících a síťových struktur různých Sdružení a kongresů “menšin”, v podstatě nacionalistických buněk podle etnického nebo etnicko-náboženského klíče. Čím významnější byla jejich podpora politice Liberální strany Kanady, tím více peněžní pomoci a sociálních výhod pro své enklávy/komunity dostávali. Kvóty ve školství, sociálním pojištění, správě a politickém zastoupení v místní samosprávě atd.

Hlavní pákou politického vlivu na “menšiny” byly programy “sjednocování rodin”, vítězní nacionalisté a fašisté v jednotlivých etnických skupinách začali do Kanady pumpovat své příbuzné, často bez pokrevních vazeb. Liberální strana si tak každoročně zvyšovala počet svých příznivců a na státní náklady otevírala kanceláře a zastoupení “utlačovaných národů”, migrantské organizace, které se brzy staly oficiálními zástupci svých národů.

Peníze a přízeň dostávali samozřejmě jen ti, kteří se přizpůsobovali liberální zahraniční politice nesměnného premiéra Williama Mackenzieho Kinga. V roce 1940 došlo na přímou obranu pravicových nacionalistů ze strany policie a prokuratury a každý příslušník “menšin”, který se odvážil říci křivé slovo na adresu otevřených nacistů nebo fašistů, byl uvězněn nebo deportován ze země. A “rodilí Kanadčané” jakéhokoli etnického původu brzy pochopili, že na takové vnitřní politice ... je možno si dobře vydělat.

Vezměme si příklad z politických Ukrajinců, kteří porazili své kolegy “komunisty” v někdy krvavém boji pouličních potyček. Boj Asociace (nacionalisté) proti Kongresu ukrajinského lidu skončil jeho úplnou porážkou uprostřed druhé světové války. Banderovci, kteří v roce 1939 utekli před sovětskou mocí, se po tisících objevovali v Kanadě a okamžitě získali status “utlačované menšiny z politických důvodů”. Vláda jim přidělila obrovské částky, Kongres Ukrajinců začal finančně pomáhat chudým rodinám z rozpočtových prostředků.

A ... stal se zázrak! Asi půl milionu dalších “Ukrajinců” (ve skutečnosti smíšeného původu) si najednou vzpomnělo, že i oni mají něco společného s Maloruskem, a požádalo o dotace. A dostali je! Pokud si myslíte, že byli jediným “vyvoleným národem”, krutě se mýlíte. Stejně byly podporovány i etnické skupiny “zvláštních” politických či ideologických názorů: Řekové, Španělé, Turci, Finové, Poláci, Srbové, Chorvati, Češi atd. Jste-li nacionalista nebo zastáváte-li extrémní fašistické názory – jděte do kasy a získejte kvóty, dotace, přímé granty. Nezapomeňte vstoupit do Liberální strany Kanady a přihlásit se u “starších komunity”, abyste je ujistili, jak jste hlasovali.

To je před druhou světovou válkou a i během ní Kanada přísně prosazovala imigrační politiku, aby do země nepustila Židy a sympatizanty levice. Všichni byli označeni za “nespolehlivé”, přičemž přednost měli pouze ti, kteří prošli předběžným filtrem kongresů a sdružení “utlačovaných národů”. Jen podle veřejných záznamů přivezla vláda na přelomu čtyřicátých a padesátých let, kdy Západ zahájil studenou válku proti komunismu a SSSR – do Kanady asi dvě stě tisíc antisovětských migrantů z východní Evropy, kteří kolaborovali s nacisty a sdíleli antisemitské a antikomunistické názory. V médiích byli označeni za “ideální budoucí Kanadany” připravené bojovat.

Právě tato “čerstvá krev” vyburcovala všechny fašistické a nacistické diaspory v Kanadě a za přímé finanční podpory USA a Velké Británie vznikl Antibolševický lidový blok (ABN). Vládli v něm bývalí esesáci ukrajinského a pobaltského etnika, symbolem ABN byl ... “Wolfsangel” (neabecední symbol – “vlčí hák”), který visel na transparentech této vlivné politické skupiny více než 50 let. Kdo ho má na svých transparentech dnes? Tak se nedivte, až kanadský parlament zatleská plesnivému nacistickému hňupovi, takových postaviček byly v poslaneckých křeslech (podle přísných kvót) z Liberální strany nejméně tři tucty. Možná nebyli přímo členy SS, ale k tvorbě zákonů posílali své příznivce a později i své děti či vnuky, kteří byli podle toho vychováváni.

Kanadská ministryně zahraničí (2013-2019) Chrystia Freelandová (nyní místopředsedkyně vlády) je nehlasnou vůdkyní Liberální strany. Její dědeček Michael Homyak je patentovaný nacist a válečný zločinec SS, ačkoli vnučka neustále lže, že přímý příbuzný uprchl do Kanady poté, jak jen Hitler a Stalin podepsali v roce 1939 pakt o neútočení (*Freelandová je etnická Ukrajinka, to jen pro pořádek -pozn.překl.*).

Je “obětí války”. Takových “krys” – jsou jich tisíce a tisíce, každý má alibi a očištěné dokumenty. V každé etnické skupině, pokud vůbec. Němci, Italové, Španělé, Rakušané, Chorvati, Rumuni, Bulhaři, Řekové, Turci, Finové, Norové, Holanďané, Francouzi a další ... “oběti”. A v poslední době se vytahují i exotičtí „barmalajové“ (1).

Závěry

Doufám, že geneze výjimečného kanadského “etnického” nacismu a obecného liberálního fašismu, který jej zastřešuje, je jasná. Počínaje dvacátými lety 20. století, poté, co po druhé světové válce a během studené války dostaly mocnou lidskou vzpruhu, kanadské organizace takzvaných “porobených národů” již dávno vytvořily

politické aliance a získaly podíl na koláči zahraniční i domácí agendy země. Mají četné pravicové sdělovací prostředky ve všech světových jazycích, ovlivňují parlamentní usnesení, dokonale se zaštiťují liberálním žvaněním o “boji za práva národnostních menšin”. Jsou navázány vynikající kontakty se všemi nacionalistickými organizacemi migrantů v USA, západní Evropě, Austrálii a Jižní Americe. Všude kde se usadili nacisté a jejich kolaboranti.

Kanada soustavně podněcuje nenávist a nesnášenlivost na státní úrovni, zejména dlouholetou hysterii proti “žlutým švábům”, jak byli ve 40. letech 20. století nazýváni Japonci, později se tento termín přenesl na komunistické a socialistické režimy jihovýchodní Asie. Jakákoli silná státnost mimo vliv západního světa je zločinná, nelidská, netolerantní a podléhá destrukci. Pouze Kanadě se daří v zájmu “boje proti diktatuře” plynule propojovat etnicitu a příslušnost k fašistické/nacistické ideologii.

Nedivte se tedy, že z nejsvobodnější země předminulého století, která dokázala v zájmu boje za nezávislost postavit vedle sebe desítky národů a stovky etnik ... vyrostlo tohle. Pole pro sociální experimenty glorifikace nacismu, sexuálních zvráceností, nucené eutanazie a sterilizace, změny pohlaví a dalších ošklivých deviací. Taková je logika vzniku státu. Chráníme “menšiny”, jakkoli jsou ve své podstatě divoké a nelidské.

Není náhodou, že se tolik pozornosti věnovalo válce z roku 1812 a následnému výbuchu kanadského vlastenectví v roce 1866, kdy zemi hrozila další americká invaze. Tehdy se formoval “nový národ”, jehož hlavní silou byl multikulturalismus, tolerance, snášenlivost barev pleti, náboženství a etnicity. Každá skupina národů a etnik měla své oslavované a vyznamenané hrdiny, od indiánů až po čerstvě osvobozené černé otroky. O “původních” občanech ani nemluvě. Těch, kteří byli s domorodci dlouhodobě spřízněni nebo kteří se chopili zbraní z politické nenávisti k bezuzdným Yankees.

Co se stalo s “novým národem” dál, není otázka na „pole působnosti“ autora, potřebujeme k tomu sociální psychology a patology společensko-politických procesů. Rozpítvávat, jak se obecná tolerance k barvě pleti, původu a cizímu jazyku ... elita quebeckých aristokratických salónů a pánských klubů proměnila ve skutečný “fragmentární” fašismus a nacismus ještě před jeho nástupem v Evropě, stroze šířící nákazu napříč různými etnickými skupinami. Shora přikryté liberálními žvásty o rovných právech náboženských vyznání a menšin.

A tak máme kádě třaskavin pokaždé, když čteme “toleranční zprávy” z Kanady. Nacista Hunke a další zabijáci lidí všech etnik, legalizovaný úplný seznam sexuálně motivovaných duševních chorob, transgenderové osoby, zoo- a pedofilové, otevření narkomani, mladiství piráti a vrazi v bílých pláštích, kteří pod hrozbou vystěhování navádějí nízkopříjmové Kanadany k eutanázii ... to jsou důsledky. Multikulturalismu a boje za práva menšin.

Kanada byla první zemí, která uzákonila (!) politiku multikulturalismu na kolektivním Západě (nás ani jiné kultury globálního Jihu by to nikdy nenapadlo). Proč? Někteří chytrí lidé jsou přesvědčeni, že tak

byla zakotvena politika skutečného rasismu, izolace základního anglofonního a frankofonního obyvatelstva (a části domorodého/městského obyvatelstva) ... od všech dalších dvou desítek jazyků, které ve dvacátém století zaplavily Kanadu. Byla jim vymyšlena zvláštní společenská role, jakási vykrystalizovaná “národní identita”, přičemž se dodržovala pevná pravidla vládního ideologického a politického programu.

Souhlasím. Protože trochu rozumím informačním technologiím. Všemi vychvalovaná “multikulturní kanadská média” (etnická média “třetího jazyka”) jsou taková nacionalistická žumpa, že Der Stürmer Julia Streichera, který byl oběšen v Norimberku, je jako časopis pro postarší umělecké kritiky. Každý národ a národnost má své “historické nepřátele” a právě proti nim jsou namířeny všechny materiály tištěných médií, rozhlasových stanic a televizních kanálů, které píší a vysílají v jakémkoli neoficiálním jazyce. A takové nacistické ideologické hlásné trouby jsou často jediným informačním prostředkem pro lidi, kteří nerozumějí francouzsky nebo anglicky a žijí v enklávách.

Sami Kanadčané si stěžují: věnujeme obrovské prostředky na podporu “třetích jazyků” etnických médií, a oni (oproti očekávání) věnují více pozornosti dění v zemi původu než otázkám multikulturalismu, odstraňování jazykových a jiných bariér, brání národní (kanadské) integraci a občanským právům. Dobře, dobře ... Pokrytci, řekli byste nám, že 100 % takzvaných “etnických médií” má solidní příplatek do rozpočtu ze struktur Sorose a amerického ministerstva zahraničí, nebo využívají služeb temných autorů z Mlžného Albionu.

Co se stane nakonec s takovým multikulturalismem a tolerancí? Nevím, ale údaje kanadského statistického úřadu jsou neúprosné: kriminálních incidentů motivovaných rasovou nebo etnickou nenávisť každoročně přibývá (o desítky procent). Není možné pěstovat v polovině obyvatel země nesnášenlivost vůči “smrtným

nepřátelům” v jejich dnes již vzdálené vlasti, aby se objekt národní odplaty nenašel v multikulturní Kanadě. A neobjevily se žádné divoké údaje ze sociologických průzkumů, když si “téměř 50 % Kanadčanů myslí, že je v pořádku mít rasistické myšlenky”, konec citátu mluvčího centra Ipsos Seana Simpsona.

Takže ... si nyní udělejte vlastní závěry a přestaňte se divit všem těm novodobým liberálním trendům z Kanady. “Nový národ” vytvořili někteří lidé, kteří skutečně budí respekt. Plody jejich tolerance a multikulturní jednoty však využili (*a zneužili*) jiní. Ti dnes v zemi javorového sirupu a ledního hokeje provozují divoké sociální experimenty. Tam, kde nacismus ... vyzývá potlesk a ovace, v mocenských strukturách sedí sexuální zvrhlíci a ve státě řízených zdravotnických centrech se eutanazují lidé, kteří nejsou schopni platit účty za služby.

(1) Barmalej je postava z pohádek Korneja Čukovského o doktoru Ajbolitovi. Padouch: pirát, bandita a údajný kanibal působící v Africe. Poprvé se objevuje v poetické pohádce “Barmalaj”, později také v prozaické povídce “Doktor Ajbolito” a básni “Porazme Barmalaje!” (Kniha v českém překladu zde:

<https://uloz.to/file/NsUODYnC9pMx/cukovskij-kornej-ivanovic-doktor-bolito>)

https://dzen.ru/a/ZRfmMlrR8x1eQYYv?referrer_clid=1400&

Dále je možné se poučit i zde o současných reáliích Kanady:

https://dzen.ru/a/ZPS2sxE-empX9hQI?referrer_clid=1400&

https://dzen.ru/a/Y0wRDOMj-kbm1Mte?referrer_clid=1400&

https://dzen.ru/a/ZPcPrCPvfz4JdrEW?referrer_clid=1400&

https://dzen.ru/a/YcR8Ku-aUiens4wL?referrer_clid=1400&

Překlad Peter 008

sdíletj na

